

ogsaa for vort Landbrug. Jeg tror, at Danmarks Købstæder, som i de svundne Aar med stor Besindighed have set hen til de Krav, der ere stillede fra Landbrugets Side, med Ønsket om, at dette vort vigtige Hovederhverv maatte kunne faa den Støtte, som det trænger til og fortjener, ogsaa med Ro ville kunne se den forestaaende Toldreform i Møde, saaledes at de Industrier og Haandværk, der ere knyttede dertil, ville være i Stand til ogsaa i Fremtiden at føre en betrygget Eksistens, og i den Henseende kan man ikke andet end sige, at Nedsættelsen af den omtalte Toldkommission kan blive af den allerstørste Betydning, idet vi maa haabe derefter at kunne komme til Ro i disse Forhold. Men jeg henstiller endnu en Gang til det høje Ting og til det eventuelle Finansudvalgs nærmere Overvejelse, om der ikke kunde træffes en Overenskomst med den høje Regering paa en saadan Maade, at de særlige Interesser, som berøres af Toldreformen, kunde faa nogen Indskyldelse, særlig ved i passende Antal at blive repræsenterede i den nævnte Kommission.

Det blev udtalt i Gaar af den ærede Indleder (P. G. C. Jensen), at Traditionen her oppe var, at man ved Finanslovens 1ste Behandling ikke kom ind paa Enkeltheder. Denne Tradition skal jeg ikke bryde, navnlig ogsaa, fordi vi have faaet Finansloven her op paa en saadan Tid, at vi ikke kunne tænke paa at gøre nogen Forandring i den. Et Par enkelte Punkter maa jeg dog maasse tillade mig i Korthed at fremdrage, særlig fordi de vedkommende Ministre ikke have omtalt dem, og der ikke alene i Aar, men ogsaa i forrige Aar stærkt er blevet pointeret her fra Landstingets Side, at man ønskede de paagældende Bevillinger indfatte paa Finansloven. Det ene Punkt angaar Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenets Budget, nemlig Afsløsningssummen for den lærde Skole i Randers. Det blev fremhævet i Fjor, og der er ogsaa i Aar paa anden Maade ført Forhandlinger derom, uden at det er lykkedes at føre det igennem. Dersom der var Tale om en Gave til den vedkommende Kommune, kunde jeg forstaa, at Folketinget havde stillet sig afvisende dertil, men da det ikke er Tilfældet, da der tværtimod her kun er Tale om en Afsløsning af et abnormt Forhold, som bestaar mellem Staten og den paagældende Kommune, og det paa en saadan Maade, at Staten faar en Gjendom, der er mindst 150,000 Kr. værd for 70,000 Kr., forekommer det mig dog, at der hører megen Resignation til her at tie stille og sige: Vi ere fornøjede med det, som det andet Ting bestemmer. Jeg udtaler det her,

fordi det er mit Haab, at den ærede Minister ogsaa til næste Aar vil fremdrage denne Sag, saaledes at der endelig kan træffes en Ordning paa dette Punkt.

Et andet Punkt, som sidste Aar blev berørt heroppe, og som i Aar ligeledes er blevet udbetjent i det andet Ting, angaar Ministeriet for offentlige Arbejders Budget. Det er det Tilskud, som Aar efter Aar er blevet ydet til den Eksamenkommission, som af Statsbanerne er nedsat til at holde Eksamen for Trafikeleverne — jeg tror, det var paa 2,800 Kr. Dette Beløb, som altsaa i flere Aar har udgjort en væsentlig Del af de vedkommende Embedsmænds Indtægter, er nu i 2 Aar ikke blevet bevilget, og det forekommer mig mærkværdigt, at man paa samme Tid, som man paalægger disse særlig dygtige Embedsmænd det forøgede Arbejde, som en saadan Eksamens Afholdelse er, undtager dem det Honorar, som hidtil har været ydet derfor, forinden Statsbanerne kom ind paa Finansloven. Jeg haaber ogsaa, at den ærede Minister næste Aar vil fremdrage dette Punkt, og at det ogsaa maa lykkes at komme til en Overenskomst derom.

Jeg skal dermed slutte, idet jeg udtaler det Haab, at det eventuelle Finansudvalg velvilligt vil tage særlig det Forhold, jeg først berørte, under nøjeste Overvejelse.

Madsen-Nygdal: Jeg har forlangt Ordet i Anledning af nogle Indvendinger, som bleve gjort af det ærede 1ste Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) mod mine Udtalelser i Gaar. Jeg skal erkende, at disse Indvendinger vare af saa lidet væsentlig Betydning, at jeg gerne af Hensyn til den fremrykkede Tid kunde have frafaldet at omtale dem, men da jeg ønsker at udtale mig om enkelte andre Ting, haaber jeg, at det høje Ting vil undskylde, at jeg ogsaa i Dag lægger Beslag paa Tingets Tid for nogle Bemærkninger.

Det ærede Medlems Indvendinger mod mine Udtalelser angaaende det forventede Overskud paa Finansloven kan jeg lade ligge; jeg antager, at han og jeg alligevel nok blive enige om, at en Del og en ikke lille Del af det Overskud, som figurerer paa Finanslovsforslaget, hidrører fra Statslaan; og naar vi tage Hensyn til § 28 og den Tillægsbevillingslov, som sikkert er i Vente, turde det være muligt, at den aller væsentligste Del af det mulige Overskud, om der ellers bliver noget, hidrører fra Statslaan. — Det ærede Medlem havde ikke hørt mig nævne Midler til at opnaa et bedre Forlig, end det, der var naaet den 1ste April 1894. Jeg skal ikke spille Tingets Tid med at gen-